

kunde forhindre det — det er ikke saa svært. Noget meget lignende vil jeg tillade mig at udtale under Nr. 1 b, hvor der staar, at enhver uden Bevilling kan tage Navne, der ere opførte paa en Fortegnelse, som skal udarbejdes af Regeringen. En saadan Fortegnelse kan være meget hensigtsmæssig, det kan være meget hensigtsmæssigt, at den bliver bekendtgjort, og at Folk altsaa derigennem kunne faa ind i deres Bevidsthed Navne med god Klang, som kunne tage sig godt ud. Men hvis det gives ganske frit, er jeg meget bange for, at der af denne Fortegnelse maaske paa et Par Tusinde Navne vil fremgaa 10—20 Stykker, om hvilke Folk vil sige: De ere saa smukke, saa kønne, saa velklingende, at dem ville vi allesammen tage, og saa opnaar man heller ikke det, som man skulde opnaa; hvis overhovedet Reformen er nødvendig, nemlig en Individualisering, saa vidt muligt et Navn for hver Slægt. Det er Idealet, ganske vist uopnaaeligt, men Idealet er det; naar man ikke stræber derefter, har det hele, som jeg tillod mig at sige, kun ren æstetisk Betydning. Noget andet gælder derimod, hvad der er anført under Nr. 2 og 3, ifølge hvilke Bestemmelser man kan optage i Stedet for eller som Tillæg til sit Slægtnavn det Navn, som ens Fader og Bedstefader paa fædrene eller mødrene Side have benyttet som Tilnavn, eller det Navn, der almindeligt har været benyttet som Betegnelse for den Ejendom, som Vedkommende enten selv ejer eller som hans Ascendenter have ejet i en vis Tid. Det er to Bestemmelser, som jeg finder fuldstændig velbegrundede, og lige over for dem finder jeg ikke, der er nogen Grund til at forlange kongelig Bevilling; det kunde gerne gives fuldstændig frit. — Hvad Nr. 4 angaar, saa er det jo en Sag, som aldeles ikke væsentlig set vedkommer denne Lov. Det er ejendommeligt at give den fraskilte Hustru Ret til at optage det hende som ugift tilkommende Slægtnavn. Jeg har imidlertid intet derimod at indvende. Derimod har jeg noget at indvende imod det Forslag, som er stillet i Lovens § 5. Der staar nemlig: „Den i § 2 Nr. 4 omhandlede Navneforandring kan omfatte Hustruens Børn, hvis de ere under 18 Aar og undergivne hendes Forældremyndighed“ osv. Dette kunde, synes det mig, komme til at krænke i aller højeste Grad Børnenes Ret og ligeledes den Families Ret, hvortil vedkommende Dame hører. Hvis Faderen til disse Børn, som ere fulgte med den fraskilte Hustru, bære et mere eller mindre bekendt, maaske berømt Navn

eller i alt Fald et Navn, som har en vis Anseelse, saa er det efter min Formening en Krænkelse af Børnenes Ret at give Hustruen Lov til at forandre disse Børns Navne, og paa den anden Side, hvis hun selv hører til en Familie af en saadan særlig Beskaffenhed med et særlig anset Navn, saa er det en Krænkelse af denne Families Ret, at Børn, som slet ikke høre til den, skulle faa Lov til at bære dens Navn. Det staar her i § 5. Det kunne de dog ikke saadan uden videre nu; de skulle i alt Fald have kongelig Bevilling. At den gives, er meget muligt, den burde aldrig gives.

Dette er altsaa mine Indvendinger mod dette Forslag. Jeg haaber, det vil blive nøje undersøgt, om det, for at komme til en Reform som denne, virkelig skal være nødvendigt at gaa saa vidt, som man her gaar, til Dels for at komme bort fra det ganske vist store Arbejde, som den meget ærede Justitsminister nu har med disse mange Navneforandringer, og om det skal være nødvendigt at gaa saa vidt i Krænkelse af den Navneret eller de Navneinteresser, eller hvad man nu vil kalde det, som ikke kan undgaas at fremkomme gennem dette Forslag, og om der — hvis det er Tilfældet, som den højtærede Minister sagde, at en saadan Krænkelse nu sker tidt og ofte — saa ikke samtidig med Reformen kunde være Grund til at sætte en Skranke og gøre en Ende paa saadanne Krænkelser.

S. Sørensen: Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem for Middelfart (Lohmann) i de stærkt rosende Udtryk, han brugte om det „vel udarbejdede“ Forslag, der hurtig kunde fremmes, saa vidt jeg kunde skønne, maaske endogsaa uden Udvalg. Der er dog vist noget, som trænger til at ændres i dette Lovforslag. Jeg er meget nærmere enig med det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som nu sidst havde Ordet, særlig i hans Betragtning af den Bestemmelse, som findes i § 2 Punkt 1, hvor der bestemmes, at man kan vælge Navn ud af en hel Mængde, som bliver foreslaaet. Det tror jeg vil føre til det, som det ærede Medlem ogsaa var bange for, at man da alligevel ikke faar saa mange Kendingsnavne, saa mange enkelte Navne, som det er Lovforslagets Hensigt, at man skulde faa, ved at den enkelte Slægt faar sit selvstændige Slægtnavn og altsaa et Kendingsnavn. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved.